

Într-o dimineață, maimuțica Hoțomana se trezi cu chef de joacă.

Se duse, deci, să-și caute un partener. Băiețelul care se bucura, de obicei, să danseze rumba cu ea acum nici n-o băga în seamă. Fetița de lângă el, nici atât. Amândoi se uitau la un ecran.

Atunci Hoțomana începu să umble încolo și-ncoace. Peste tot erau numai copii înțepenți, cu chipul luminat de strălucirea ecranelor.

— Hei, chiar nu vreți să vă jucați cu mine? se plânse maimuțica.

Nimeni nu-i răspuse.

— Hai să ne luăm la întrecere! îl provocă ea pe un băiețel roșcovan.

Roșcovanul, concentrat la ecranul tabletei, mai luă niște popcorn din pungă. Nici musca nu bâzâia în cameră. Da, da, musca ședea pe nasul băiețelului și mânca din punga ei mică de popcorn, atentă la ecran.

Or fi bolnavi acești copii? Oare circulă vreun virus printre ei?

O zi, două zile, trei zile... Niciun semn că aveau să iasă din nemișcare.

Ba parcă nici vântul nu mai bătea. Își ținea și el respirația, pesemne ca să nu tulbure liniștea.

— Ceva nu e în regulă! Trebuie să aflu ce, își zise Hoțomana.

Așa că porni în căutarea gramatozaurului Booky. Știa că e un mare învățat. Poate că o fi citit prin vreo carte despre ce se întâmpla cu copiii de pe Tărâmul Oamenilor.

Booky dormita în cubul lui de gheață. Când o simți pe Hoțomana, deschise un ochi.

— Sper că toți copiii citesc... îi zise Booky, ușor alarmat.

— Citesc, sau... nu știu... stau numai cu ochii în ecrane.

Unul nu mai mișcă.



Moovy intră pe platoul de filmare. Camerele de luat vederi se întoarseră spre el. Între timp, Hoțomana se strecură în cabina de emisie. De-acolo urma să pună în aplicare planul lor.

— Dați drumul la probă! se auzi vocea Tabletitei.

Moovy porni o muzică alertă și începu să facă salturi în studio și să cânte.

*Unu-doi! Unu-doi!*

*Dragi copii, dansați cu noi!*

*Fundul sus! Brațele-n aer!*

*Cine nu se mișcă-i fraier!*

*Sunt Moovy Electricul! Cine nu mă știe?*

*Respir dans, mișcare și zburdălnicie!*

*Fac pietrele să sară, munții să se zbenguie*

*Pe oriunde trec, motoarele duduie.*

Mișcările kinetozaurlui erau atât de electrizante, încât până și cameramanii începură să țopăie pe loc. Și nu doar ei... Mai erau niște umbre ascunse care dansau, vrăjite de energia lui Moovy. Cine să fi fost umbrele acelea?

— STOP! Opriți imediat! porunci vrăjitoarea.

Prea târziu. Hoțomana avusese grijă să umble la butoane în cabina de emisie. Totul fusese transmis, în direct, pe toate ecranele din lume.

Toți copiii apucaseră să-l vadă pe kinetozaurlui dansând. Unii dintre ei își amintiseră, după mult timp, că mai au mâini și picioare. Alții nu se mai puteau opri din zbenguială.

Păcat că fusese totul atât de scurt!

Tabletita crezu că era doar o înregistrare de probă. Când află că totul s-a transmis în direct, se transformă în ditamai balonul. Ai fi zis că acum, acum face... poc! Ceru să fie imediat evacuați din turn cei doi impostori. Dar nu mai avu această satisfacție.

Moovy și Hoțomana părăsiseră deja turnul, coborând pe coarda de alpinism.

